

İŞÇİ SINIFI KİME OY VERİYOR?

Aydınlık Gazetesi, 2 Haziran 2018

Yıldırım Koç

İşçinin oyunu almak istiyorsanız, önce işçiyi tanıyacaksınız, işçinin sorunlarını ondan daha iyi bileceksiniz. Yoksa, kulaktan dolma bilgiyle propaganda yapmaya kalkarsanız, yarardan çok zarar getirirsiniz. Yarım doktor candan, yarım imam dinden eder. İşçinin eğitilmesi gereken bir cahil olduğunu sananın kendisi cahildir. Bu konuda yaygın bir hata, insanları anlamaya çalışmak yerine onları yargılamak, suçlamak ve akıl öğretmeye kalkmaktır. Herkesin akli var. Herkesin akli, yüzyıllardır yaşanan zorlukları aşmayı öğrenmiş bir birikimin ürünü. Herkesin attığı adımın, aldığı tavrın kendine göre bir mantığı var. Bu mantık genellikle de kendi içinde tutarlı.

Daha önce kaç kere yazdım; yine özetleyeyim.

İŞÇİMİZ YAŞAYARAK ÖĞRENMIŞTİR

Bizim insanımız ve özellikle günümüzün işçisi son derece uyanıktır; kurnazdır. O “kaçın kurrası”dır. Köylümüz için “çarıklı erkanıharp” lafı boşa söylenmemiştir. Bu söz, işçimiz için de geçerlidir. Kısa vadeli çıkarlarını çok iyi bilir. Son derece haklı olarak kendi menfaatine bakar. Mecbur kalmadıkça kendini riske atmaz. İşini halletmede başkasını kullanmaya çalışır. Oyunu, kendi menfaatini düşünerek belirler. Ayrıca pek vefalı olduğu da söylenemez. Menfaatinin bittiğini düşündüğü zaman sizden kopar.

Bu özellikler bütün halklarda var; ancak galiba bütün ömrü sürekli sorun çözmekle geçen ve değişen koşullara uyum sağlama yeteneği son derece gelişmiş olan milletimizde bunlar daha belirgin.

Halkımız yaşadığı sıkıntılarla öğrenir. “Bir musibet bin nasihattan iyidir” sözü boşuna söylenmemiştir. Siz gelecek tehlikeleri anlatırsınız, anlatırsınız; sizi dinlemez; hatta sizinle dalga bile geçer. Sözünettığınız tehlikeler gündeme geldiğinde, biraz gecikmeli olarak, gereken tepkiyi verir.

YARINA ALLAH KERİM

İşçimiz, siyasi tercihlerini de bu kişilik özellikleri temelinde belirler. İşe girebilmek, işte rahat edebilmek, giderek artan ihtiyaçlarını karşılayabilmek, kendisini riske atmadan hayat standardını yükseltebilmek, çocuğunu işe yerleştirebilmek, sağlık sorunlarına çözüm bulabilmek peşindedir. Bunlar son derece doğal insan tavırları. Kısa vadeli çıkarlarını çok iyi bilir. Uzun vadede gündeme gelebilecek tehlikeler konusunda, “yarına kim öle kim kala,” “hele bir yarın olsun, o zaman bakarız,” “ya deveci ölür, ya deve ölür, ya ben ölürüm” türü tepkiler verir. Son derece gerçekçidir.

İŞÇİNİN SİYASİ TERCİHLERİ HEP MANTIKLIDIR

İşçilerin büyük bölümü 1950’li yıllarda Demokrat Parti’yi destekledi. Bu insanlar aptal mıydı? Bu insanları inançları nedeniyle aldattılar mı?

Eğer toplumsal tarih bilmiyorsanız, bu gibi saçmalıklara kanabilir, insanların cahil ve aptal olduğunu düşünebilirsiniz. Ve tabii saçmalarsınız.

1950’li yıllar kapitalizmin altın çağıydı. Türkiye’de sürekli yeni fabrikalar kuruluyordu. Yollar yapılıyordu. Antibiyotikler ilk kez kullanılmaya başlanmış, ölümcül bazı hastalıklar önenebilir olmuştu. DDT insanları haşerata karşı koruyordu. Traktörlerle üretim artmıştı. İşçilere yasa değişikliği yoluyla en fazla hakkın sağlandığı dönem, 1950’li yıllardır. Bunlara kavuşabilmek için eylem de yapılmadı. Türkiye bu yıllarda ABD üsleri ve tesisleriyle doldu ve topun ağzındaydı. Ancak sıradan insanımız, yani kitleler açısından, somut bir felaket yaşanmadı. Yalnızca Kore’de Amerikan ordusunu kurtarmak için Türk askeri feda edildiğinde bir sorun yaşandı. Onu da kahramanlık hikayeleriyle örttüler.

İşçilerimizin siyasi olgunluğunu anlayamayanlar aldatılmadan ve cahillikten söz eder ve büyük hata yapar.